

ZÁRVÁNY

Nem maradt más belőle,
csak egy zárvány. Virágzás
– nézd, megint tavasz lett az erkélyen –
akik szerették,
talán megállapítják ezt pár évvel később,
szintén novemberben, és olyan is lesz,
aki elszégyelli magát.

Valószínűbb azonban,
hogy a történet jól jön majd egy poénhoz,
álláspontot támasztanak vele alá,
– egy pohár meleg sört a zsíros asztalon –,
eszmét vagy csoporthoz tartozást,
akiben pedig lakozik némi érzés
vagy érintett titkos okból,
tűnődik, hány odaégetett
kocsmái melegszendvics után jutottak el,
az *én amúgy sajnálom szegény lányt* frázisig.

A hatalom bármilyen történetet fel tud használni,
mordulna fel szívesen, majd szünetet tartana,
vagy épp a hatalom ellen mások
– folytatná, de mire ocsúdna,
az elsőnél is otrombább vicc törli fel
a földről a döglődő beszélgetést.

„Nem, mást ne hozzon,
akkor én mennék.”
Aztán áll fél éjszaka az erkélyen ő is,
mintha vele, mint már annyiszor.
Ide csak a göncöl gördül be, majd ki
holdfényben az ablakrésen,

és nem hallatszik fel semmi,
csak az egybehangzó, rigid morajlás.

Jobb esetben közös erkélyen napoznak majd ketten,
a rájuk osztott szerepek alatt
nem barnulnak, de nem is égnek le legalább.

Alattuk kopaszodó park,
ismerősen rekedt hinta-palinták,
néha vonyításra kapják fel fejüket,
a napi kutyafuttató incidensek – konstatálják
és magányuk már egy kicsivel könnyebb,
csak azt kérdezik néha,
jobb híján mégis maguktól,
ér-e bárhol egy kiló kenyeret,
hogyan látják a sárga gumicsizmát
a még nem védett növényeken,
az autistakék eget
utcai pocsolyák tükröződésében.